

عنوان مقاله:

راهکارهایی به منظور ارتقای خلوت و حیات جمعی در عرصه عمومی از طریق ایجاد قلمروهای فضایی

محل انتشار:

سومین کنگره بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

عباس ترکاشوند - دکتری معماری، عضو هیئت‌تعلیمی دانشگاه گیلان، دانشکده معماری و هنر

نسترن شعبان عبدالمحمدی - کارشناسی ارشد معماری دانشگاه گیلان، دانشکده معماری و هنر

خلاصه مقاله:

در دهه‌های اخیر، به دلیل رشد شهرنشینی در کشور، الگوهای تولید مسکن تغییر یافته و لزوم ایجاد مسکن انبوه، سبب کاهش کیفیت و مطلوبیت محیط‌های مسکونی شده است. مجتمع‌های مسکونی امروزی به دلیل عدم توجه به نیازهای انسانی و در نظر نگرفتن پیامدهای روانشناختی آن، زندگی فردی و اجتماعی ساکنین را با مشکلات و نابسامانی‌های متعددی مواجه کرده است. شهرنشینان معمولاً با اضافه بار تحریک روبرویند. افراد با زندگی در مجموعه‌های چند خانواری، نهنها از مزایای زندگی جمعی برخوردار نیستند، بلکه این امر را عاملی برای خدشدار شدن حس خلوت و زندگی فردی خود میدانند. حالآنکه انسان نیازمند آرامش، احساس امنیت در زندگی خصوصی خود و محترم شمرده شدن قلمرو خویشاز جانب دیگران است و ساماندهی محیط زندگی وی، جز از طریق اتخاذ شیوه‌های صحیح در مشخص ساختن عرصه‌های خصوصی و عمومی زندگی او و ایجاد سلسله مراتبی دقیق در کلیهی زمینهای فضایی، دسترسی و میسر نیست. لذا تحقیق حاضر در جهت دستیابی به راهکارهای ایجاد کیفیات خلوت و حیات جمعی محلات مسکونی به بررسی مفهوم قلمروهای فضایی میپردازد و رهنمودهایی را بهممنظور دستیابی به آن ارائه مینماید. این پژوهش به روش مطالعات کتابخانهای و از طریق بررسی اسناد موجود انجامشده است. از بررسی مطالعات این نتیجه حاصل شد که عواملی مانند احساس مالکیت، کنترلپذیری، سلسله‌مراتب فضایی از عمومی تا خصوصی، غریب گز بودن، وضوح مرزها، شخصیسازی، وجود علائم و نشانه‌های نمادین و هویتی و مدت حضور صاحبان قلمرو در فضا، از راهکارهای مؤثر و مهم در ایجاد قلمروهای فضایی هستند که در ایجاد خلوت مطلوب و حیات جمعی محلات نقش مؤثر دارند

کلمات کلیدی:

خلوت، حیات جمعی، قلمروهای فضایی، فضای عمومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/470116>

